

İnsanlık Öldüyse Katil Kim

– duriyekta · 10 Eylül 2012

Çölde devesi üzerinde giden bir bedevi susuzluktan ölmek üzere olan birine rastlar. Devesinden hemen iner ve yerde kızgın kumlar üstünde yatan adama su verir, büyük bir şefkatle, terlemiş alnını siler, kim olduğunu sorar. Su içen adam yavaş yavaş kendine gelir. O esnada daha beş dakika önce susuzluktan ölmek üzere olan adam kendisine merhamet elini uzatan bedeviyi birden itekler ve adamın devesine biner oradan uzaklaşmaya çalışır. Bedevi yere düşer ve devesini kaçıran adamın arkasından " Lütfen yabancı gittiğin yerde bu olayı anlatma" der. Deveyi kaçıran adam şaşırır, bu adam arkamdan bağırıp çağırıyor neden olayı anlatmamamı istiyor acaba ,deveyi durdurur. " Neden anlatmayayım?"der. Kızgın kumların üzerinde doğrulan bedevi " eğer gittiğin yerde bu olayı anlatırsan artık çölde biri susuzluktan ölse bile kimse ona asla su vermez."der. Ne kadar büyük, erdemli bir davranış değil mi? Biri canımızı hafiften yaksa hemen ona karşı kin duyarız. Hatta belki bazen intikam bile almayı düşünürüz. Yolda kalmış birine gece yardım etmek istesek bile tedirgin oluruz ya kötü niyetli insanlarsa bunlar ya bizim aracımızı gasp ederlerse ya bize zarar verirlerse v.s. çünkü o kadar çok örneği yaşanıyor ki çevremizde bu tür olayların. Geçenlerde bu hikayeyi duyunca aklıma Peygamber Efendimiz (a.s) geldi. Gerçek anlamda ancak Peygamber Efendimizi (a.s) anlamış biri bu davranışta bulunabilir. Zaten günümüzde kronikleşmiş bir çok toplumsal sorunun temelinde de Peygamber Efendimizin (a.s) çizdiği yoldan gitmememizden kaynaklanmaktadır. Her sene nisan ayında kutlu doğum etkinlikleri düzenlenir ama nedense toplumsal olarak onu kendimize rehber almada hep sıkıntılar yaşıyoruz. Tabii ki bu etkinliklerle ona olan sevgimizi toplumsal olarak gösteriyoruz bu güzel bir şey ama Peygamber Efendimizi (a.s) hayatımızda en büyük örnek olarak görürsek sanırım hem bireysel hem toplumsal bütün sorunlarımızı çözmüş oluruz, ve zaten onu yolundan ayrılmadığımız sürede bu tür sorunlar bizi bulmayacaktır. Kendini düşünmeden en kötü zamanda bile insanlığı, toplumu düşünme bilmek. Yaşadığımız bu dönemde de herhalde en çok buna ihtiyacımız var. Ben yerine Biz diyebilmeliyiz. Evet yaşadığımız çağın en korkunç hastalığı herkes bencilleşti, herkes kendini çok düşünmeye başladı. Bir okyanusun ortasında herkes can derdinde sanki, kimse kimsenin yüzüne bile bakmıyor. Herkesin derdi ilk bulduğu filikaya hemen binmek. Çölde susuz kalmış kimi görsek devemizden inip yardım etmeyi su vermeyi bir kenara bırakın dönüp yüzüne bile bakmıyoruz. Biz susuz kaldığımızda da insanlık ölmüş diyoruz kimse bana neden yardım etmiyor diyoruz, ama hiç düşünmüyoruz hep insanlık öldü diyoruz ama bu cinayette bizim ne kadar payımız var? Asıl bu soruyu kendimize nedense hiç sormuyoruz...